

gang skulde bryde Skranker og rejse Kamp. I hvert Fald syntes han jo at eje en mærkelig Evne til at vinde Folk for sig og sin Sag, siden han endog havde faaet Onkel Heinrich lænket til sin Triumfvogn! . . . Iøvrig, hun var jo heller ikke selv ganske ukendt med den Uhyggens Magt, der laa i hans kolde, hvidblaa Øjne. Hun huskede nok den Dag, da han inde i Skoven havde fortalt hende sin triste Livshistorie og sat hende i Skræk med sit hensynsløse Had til Hjem og Slægt. — — Hun havde rigtignok tænkt sig Fremtidens Helte af et renere, finere, ædlere Stof. Men hvem kunde vide? Maaske var han en af de Urettens mørke Hævnere, der engang skulde lægge Dynamit under den frønnede Samfundsbygning . . . ?

Hun foer ganske let sammen. Eybert havde endt sit Spil og rejste sig nu fra Flygelet. I det samme hørtes der ude fra Forstuen en Lyd, der mindede om et Barns fortvivlede Graad, og et Øjeblik efter viste Nanny sig i Døren — dyngvaad af Regnen, med en Hætte over Hovedet og en op-pustet Skrigeballong i hver af de højt løftede Hænder.

Dermed var Freden forbi, og Eybert sagde kort efter Godnat. Jakobe fulgte ham denne Aften helt ud i Forstuen og trykkede atter ved Afskeden varmt hans Haand.
